Orędownik Urzędowy
POWIATU MORSKIEGO

Wychodzi wedle potrzeby przynajmniej raz w tygodniu. — Przedpłata miesięczna 2 złote — Poszczególny :—: numer 0,60 zł. :—:

Ogłoszenia przyjmuje się za opłatą 0,80 zł od jednołamowego wiersza drobnego druku, reklamy 1,20 zł od :—: wiersza. :—:

Redakcja: Wydział Powiatowy w Pucku. — Drukiem „Gazety Kaszubskiej" w Wejherowie.

Nr. 14	Puck, środa, dnia 13 kwietnia 1927 r.	Rok 1

Treść:

78.
Ustawa Karna Skarbowa z d. 2 sierpnia 1926 r. — Dz. Ustaw nr. 105 poz. 609 (dokończenie).

CZĘŚĆ II.

O właściwości i postępowaniu.

ROZDZIAŁ III.

O właściwości i postępowaniu władz sądowych.

Właściwość rzeczowa.

Art. 210. Sądy rozpoznają:

1) sprawy, należące do ich właściwości, stosownie do postanowień art. 136;

2) sprawy przekazane im, stosownie do postanowień art. 137 i art. 188.

Art. 211. Sprawy obu wymienionych w art. 210 rodzajów należą do właściwości sądów okręgowych.

Minister Sprawiedliwości może w porozumieniu z Ministrem Skarbu w drodze rozp. przekazywać do właściwości sądów powiatowych (pokoju) tak na całym ob. Państwa, jak i w części Państwa, niektóre rodzaje przestępstw i te zmiany właściwości odwoływać. W wypadku tym przepisy niniejszego rozdziału, zwłaszcza dot. udziału władzy skarbowej i jej pełnomocnika w postępowaniu karnem, mają zastosowanie również w postępowaniu przed sądami powiatowemi (pokoju), wyjąwszy, gdy z treści ich wynika, że odnoszą się wyłącznie do postępowania przed sądami okręgowemi.

Właściwość miejscowa.

Art. 212. Właściwym jest sąd miejsca popełnienia przestępstwa lub w razie, gdy miejsce popełnienia przestępstwa jest nieznane, sąd właściwy ze wzgl. na miejsce zamieszkania, a gdyby i to było nieznane, sąd miejsca wykrycia przestępstwa.

Jednakże z ważnych względów może być sprawa przekazana innemu sądowi, przyczem co do trybu przekazywania obowiązują przepisy powszechnego prawa karnego.

Wydziały karne skarbowe.

Art. 213. Do Orzekania w sprawach, objętych niniejszą ustawą, tworzy się w każdym sądzie okręgowym wydział karny skarbowy.

Przewodniczący tego wydziału wyznacza do osądzenia sprawy sędziów zawodowych z grona członków tegoż wydziału, a przewodniczy w komplecie sądzącym bądź sam, bądź też wyznacza 1 z sędziów na przewodniczącego. Członkowie tego wydziału mogą zarazem pełnić inne czynności w tym sądzie.

Art. 214. Sąd okręgowy rozstrzyga w wydziale karnym skarbowym wszelkie sprawy o przestępstwa, podlegające niniejszej ustawie, w składzie 3 sędziów zawodowych; przepisy o sądzeniu jednoosobowem nie mają zastosowania.

Gdy wedle obowiązujących przepisów decydować ma sąd okręgowy (także izba radna, izba karna) kolegjalnie poza rozprawą główną, rozstrzyga zawsze wydz. karny skarbowy na posiedzeniu niejawnem po wysłuchaniu wniosków prokuratora.

Sądy powiatowe (pokoju).

Art. 215. W sądach powiatowych (pokoju) orzeka w sprawach, objętych niniejszą ustawą, 1 sędzia zawodowy, w b. dzielnicy rosyjskiej sędzia pokoju bez udziału ławników.

O zbiegu przestępstw.

Art. 216. W razie zbiegu przestępstwa, podlegającego niniejszej ustawie, z przestępstwem, podlegającem osądzeniu według innego postępowania sądowego, każde z tych przestępstw ulega rozpoznaniu niezależnie od 2-go.

W takich jednak wypadkach zbiegu czy to jednoczynowego (art. 22), czy to wieloczynowego, gdy czyny odnośne pozostają ze sobą w związku, sąd okręgowy (wydział karny skarbowy) może zarządzić łączne rozpoznanie i osądzenie spraw przed wydziałem karnym skarbowym tak, gdy wszystkie należą do właściwości sądu okręgowego, jak wówczas, gdy jedne należą do tego sądu,

inne do sądu powiatowego (pokoju). W wypadku tym sąd (wydział karny skarbowy) stosuje do obu rodzajów przestępstw przepisy powszechnego postępowania karnego przy odpowiedniem zastosowaniu odnośnie do przestępstwa, ulegającego ukaraniu wedle niniejszej ustawy, postanowień art. 217—227 i art. 228; przepis art. 227 ust. 1 stosuje się jednak tylko wówczas, jeśli okoliczność, którą stwierdza protokół, dotyczy wyłącznie przestępstwa, podlegającego karze wedle niniejszej ustawy; protokoły, odczytane na zasadzie art. 227 ust. 2, można uwzględnić jako dowody także co do przestępstwa, nie podlegającego niniejszej ustawie, o ile treść protokółu dotyczy określenia przedmiotu przestępstwa (jego jakości, ilości wartości, miejsca ujęcia, pochodzenia i t. p.).

Postanowienia poprzedniego ust. nie mają jednak zastosowania, jeśli pozostające w zbiegu przestępstwo należy do właściwości sądów przysięgłych; w tym wypadku rozpoznanie każdej z tych spraw następuje zawsze oddzielnie.

Postanowienia ustępu 2-go stosuje się odpowiednio w sądzie powiatowym (pokoju) o ile zbiegające się przestępstwa należą do jego właściwości.

O postępowaniu z odpowiedzialnymi w charakterze osób 3-ch.

Art. 217. Sąd (sędzia śledczy) może wezwać odpowiedzialnego w charakterze osoby 3-ciej do osobistego stawienia się celem przesłuchania, a w razie, jeśli on się nie stawi, zarządzić jego dostawienie.

Odpowiedzialnego należy zawiadomić o rozprawie głównej z tem, że może na niej stanąć osobiście lub z obrońcą, albo przez pełnomocnika. Niestawienie się jego nie jest przeszkodą do przeprowadzenia rozprawy i wydania wyroku, którego nie uważa się w tym wypadku za zaoczny. Należy o tem pouczyć odpowiedzialnego w zawiadomieniu.

Odpowiedzialnemu przysługuje prawo bronienia się w ciągu całego postępowania sądowego, przyczem korzysta on z wszelkich uprawnień, przewidzianych w przepisach powszechnego postępowania karnego dla oskarżonego (obwinionego).

Zeznania odpowiedzialnego nie mogą być zaprzysiężone i nie podlegają sankcji, przewidzianej do zeznań świadków.

Prawa osób 3-ch.

Art. 218. Osoby, wymienione w art. 185 L. 6, winny być zawiadomione o rozprawie głównej. Przysługuje im prawo stawienia wniosku celem wykazania swych roszczeń w toku całego postępowania sądowego. Zgłoszenie roszczenia nastąpić winno w ciągu dni czternastu od doręczenia zawiadomienia o zajęciu przedmiotu pod rygorem odrzucenia, a w braku zawiadomienia, lub gdy dzień rozprawy głównej przypada przed upływem terminu 14-dniowego, najpóźniej z rozpoczęciem rozprawy głównej.

O postępowaniu z osobami zatrzymanemi.

Art. 219. Władza sądowa, wskazana w art. 149, której dostawiono osobę obwinioną o przestępstwo skarbowe, wydaje decyzję co do zatrzymania lub zwolnienia z aresztu (nakaz aresztowania z art. 97 Konstytucji).

Po wydaniu decyzji sąd odsyła natychmiast akta sprawy prokuratorowi przy właściwym sądzie okręgowym, o ile sam nie jest kompetentny do orzekania w danej sprawie (art. 211 ust. 2).

Art. 220. Areszt śledczy można zastosować we wszystkich wypadkach, przewidzianych w art. 165, z wyjątkiem punktu 1; jednakże w wypadkach przestępstwa, zagrożonego jedynie karą majątkową (wraz z aresztem zastępczym), areszt śledczy można zastosować jedynie wtedy, gdy oskarżony nie złoży kaucji, lub nie da zabezpieczenia w wysokości przypuszczalnego wymiaru kary pieniężnej, albo gdy zachodzą warunki, przewidziane w art. 165 ust. 1 L. 5.

Zabezpieczenie kar pieniężnych.

Art. 221. W razie niebezpieczeństwa udaremnienia późniejszej egzekucji kar pieniężnych, kosztów postępowania i uszczuplonych należytości sąd może zarządzić ich zabezpieczenie na majątku oskarżonego (obwinionego) i odpowiedzialnego. Orzeczenie sądu karnego jest dostateczną podstawą do uzyskania, wzgl. wykonania sądowego zabezpieczenia. O zarządzeniu zabezpieczenia zawiadamia sąd władzę skarbową.

O oskarżeniach i rozstrzygnięciach.

Art. 222. W sprawach, przekazanych do postępowania sądowego w myśl art. 188, prokurator składa sądowi okręgowemu zamiast aktu oskarżenia wniosek o zarządzenie rozprawy głównej, w innych natomiast sprawach, określonych w art. 210 pod L. 2, zastąpić może akt oskarżenia wnioskiem o zarządzenie rozprawy głównej.

Wniosek taki powinien zawierać:

1) wymienienie oskarżonych i odpowiedzialnych w charakterze osób 3-ch i ich miejsce zamieszkania oraz zaznaczenie, czy oskarżeni są zaaresztowani lub pozostają na wolności;

2) wymienienie czynu przestępnego oraz przepisów prawa, w myśl których czyn ten stanowi przestępstwo;

3) wskazanie dowodów, które powinny być rozpatrzone na rozprawie głównej (świadkowie, znawcy oraz ich adresy, dokumenty, dowody rzeczowe oraz miejsce ich przechowania).

Odpis aktu oskarżenia, wzgl. wniosku o zarządzenie rozprawy głównej, przesyła prokurator władzy skarbowej.

Art. 223. Złożenie przez prokuratora aktu oskarżenia wzgl. wniosku o zarządzenie rozprawy głównej nastąpić winno w ciągu 7 dni od otrzymania aktu sprawy, a przewodniczący wydziału karnego skarbowego, o ile sprawa nie nadaje się do umorzenia, albo wyznacza termin rozprawy głównej, albo jeśli dostrzeże w stanie sprawy istotne braki, uniemożliwiające należyte przeprowadzenie rozprawy głównej, zwraca prokuratorowi akta sprawy w celu uzupełnienia.

Przeciw decyzji przewodniczącego nie przysługuje stronom żaden środek odwoławczy.

O umorzeniu sprawy rozstryga wydział karny skarbowy na posiedzeniu niejawnem.

Art. 224. Jeśli prokurator nie znajduje powodu do ścigania, winien przesłać akta władzy skarbowej, która może sama złożyć sądowi okręgowemu wniosek o zarządzenie rozprawy głównej (art. 223). Jeśli natomiast władza skar-

bowa takiego wniosku nie składa, oznajmia to prokuratorowi, zwracając akta.

Art. 225. Władza skarbowa korzysta w ciągu całego postępowania karnego ze wszystkich uprawnień prokuratora, dotyczących:

1) informowania się o sprawie (przeglądanie akt, obecność przy czynnościach śledczych i t. p.);

2) wniosków w przedmiocie zbierania i uzupełnienia materjału dowodowego oraz w przedmiocie wszelkich wogóle decyzyj sądowych;

3) zaskarżania wszelkiego rodzaju wyroków i innych rozstrzygnięć.

W tym celu deleguje władza skarbowa swego pełnomocnika.

Art. 226. Obecność pełnomocnika władzy skarbowej na rozprawie głównej jest konieczna, jeśli władza ta złożyła sądowi wniosek o zarządzenie rozprawy głównej (art. 224), prokurator jednak i w tym wypadku obowiązany jest do wzięcia udziału w rozprawie.

Prokurator i pełnomocnik władzy skarbowej są nawzajem od siebie niezależni. Popieranie oskarżenia przez 1-go z nich wystarcza. Wniosek pełnomocnika winien być przez sąd rozpatrzony, choćby prokurator z wnioskiem tym się nie zgadzał.

Art. 227. Świadków, których zeznania, złożone w śledztwie lub w dochodzeniach sądowych, prokuratorskich lub dokonanych przez władzę skarbową (art. 144), dot. okoliczności mniej ważnych, można na rozprawę główną nie wzywać, lecz ograniczyć się do odczytania ich zeznań. Wolno jednak stronom mimo odczytania protokółu domagać się przesłuchania świadka, o czem sąd decyduje wedle swobodnego uznania.

Odczytanie protokółu wszelkich czynności, dokonanych czy to w toku dochodzeń, czy też w toku śledztwa, jest dopuszczalne.

Art. 228. W razie niewykrycia miejsca pobytu oskarżonego, jego ucieczki lub wogóle uchylenia się od sądu, można zarządzić i przeprowadzić rozprawę główną, ogłaszając jej termin w gminie ostatniego miejsca zamieszkania, pobytu lub wykonywania przedsiębiorstwa, o ile zaś żadnej z tych okoliczności stwierdzić nie można, w Monitorze Polskim. Między ogłoszeniem a terminem rozprawy głównej upłynąć musi okres 3-miesięczny. Sposób ogłoszenia oznaczy rozp. wykonawcze. Ogłoszeń tych zaniecha się, jeśli oskarżony ukrył się lub zbiegł, mimo, że go o wyznaczeniu rozprawy powiadomiono.

Jeśli oskarżony nie zamianował obrońcy (pełnomocnika), według zasad powszechnego postępowania karnego, przewodniczący powołuje dla nieobecnego obrońcę z urzędu. Obrońcy temu przysługują wszystkie prawa strony oskarżonej.

Prawomocny wyrok należy ogłosić trybem, wskazanym w ustępie 1. Wykonanie nastąpić może dopiero po upływie czternastu dni po dniu ogłoszenia.

Przepisy niniejszego artykułu mają odpowiednie zastosowanie do odpowiedzialnego w charakterze osoby trzeciej.

Art. 229. Wyroki sądowe zawierać muszą rozstrzygnięcie sprawy co do wszystkich punktów, wymienionych w art. 185 L. L. 1—7. Do uzasadnienia wyroku mają zastosowanie ogólne przepisy proceduralne.

Rozstrzygnięcie co do kosztów postępowania objąć ma również te koszty, które powstały w postępowaniu skarbowem (art. 206).

Sądy przesyłają z urzędu władzom skarbowym odpisy swych wyroków i decyzyj oraz zawiadomienie o umorzeniu sprawy.

O środkach odwoławczych.

Art. 230. Od wyroków sądu okręgowego, orzekającego w I instancji, strony mogą założyć skargę jedynie do Sądu Najwyższego, który orzeka przy zastosowaniu w tej mierze ogólnych przepisów postępowania karnego (w b. dzielnicy rosyjskiej skarga kasacyjna w b. dzielnicy austrjackiej zażalenie nieważności, w b. dzielnicy pruskiej skarga rewizyjna). Prokurator i pełnomocnik władzy skarbowej (art. 226 ust. 2) mogą przeciw orzeczeniu o wymiarze kary, jeśli zastosowano art. 31, wnieść do dni czternastu od ogłoszenia wyroku zażalenie, które rozstrzyga na posiedzeniu niejawnem sąd apelacyjny, a Sąd Najwyższy wówczas, jeśli choćby jedna ze stron wyrok do tego sądu zaskarżyła.

Od wyroków sądów powiatowych (pokoju) można odwołać się w trybie postępowania odwoławczego (apelacyjnego) w terminie ustawowym do sądu okręgowego, który rozpoznaje sprawę w wydziale karnym skarbowym. Wyroki tego sądu są prawomocne.

Stronami są osoby, wymienione w art. 186.

Odpowiedzialny w charakterze osoby trzeciej zaskarżyć może wyrok tylko z powodu nałożenia nań odpowiedzialności, a z powodu zasądzenia oskarżonego tylko o tyle, o ile ono jest podstawą tej odpowiedzialności.

Środki odwoławcze, właściwe tylko w wypadkach zaoczności, przysługują odpowiedzialnemu tylko wówczas, gdy nie został uwiadomiony o rozprawie. Pozatem winien odpowiedzialny założyć skargę w terminach, które biegną dla oskarżonego. Jeśli jednak odpowiedzialny w terminie właściwym dla oskarżonego żądał doręczenia wyroku, lub doręczenie z urzędu jest nakazane, terminy, biegnące od doręczenia, liczą się odpowiedzialnemu od doręczenia mu wyroku bez względu na ich bieg dla oskarżonego. Przepis niniejszego ustępu odnosi się również do osób trzecich (art. 218).

Rozdział IV.

O wznowieniu postępowania.

Dopuszczalność i skutki wznowienia.

Art. 231. W sprawach już prawomocnie rozstrzygniętych przez władze skarbowe, nastąpić może wznowienie postępowania (rewizja sprawy), jeśli wychodzą na jaw nowe okoliczności, wskazujące bądź same przez się, bądź w związku z dotąd ujawnionemi okolicznościami na to, że nastąpiło:

1) niesłuszne skazanie lub niesłuszne nałożenie obowiązku odpowiedzialności majątkowej (art. 33—39) w charakterze osób trzecich, albo

2) niesłuszne uniewinienie, albo wreszcie

3) niedostateczne zasądzenie (ukaranie).

W drugim i trzecim wypadku następuje wznowienie z urzędu, w pierwszym zaś na żądanie skazanego lub odpowiedzialnego w charakterze osoby trzeciej, jeśli okoliczności, uzasadniające żądanie wznowienia, w toku postępowania w I instancji bądź nie były im znane, bądź też nie mogły z nich skorzystać bez własnej winy.

Przez wznowienie postępowania wraca sprawa w stadjum śledztwa. W wypadku żądania wznowienia przez oskarżonego lub odpowiedzialnego nie może rozstrzygnięcie być surowsze od poprzedniego.

Art. 232. Wznowienie postępowania z powodu niedostateczności zasądzenia (art. 231 L. 3) nastąpić może tylko wtedy, gdy skazanie dotyczyło pewnych wyraźnie oznaczonych przedmiotów lub też pewnej ilości tychże, tymczasem okazuje się, że były jeszcze inne przedmioty, lub że ilość tych samych przedmiotów była znacznie większa.

W wypadku tym kary, wykonane na skutek zasądzenia, uwzględnia się przy ponownem zasądzeniu.

Art. 233. Dozwolenie wznowienia postępowania na żądanie skazanego lub odpowiedzialnego w charakterze osoby trzeciej nie wstrzymuje ściągnięcia kary pieniężnej; w razie późniejszego uwolnienia lub uchylenia odpowiedzialności zwraca się ściągniętą kwotę.

Dozwolenie wznowienia postępowania na żądanie skazanego lub odpowiedzialnego w charakterze osoby trzeciej, o ile zwraca się przeciw zasądzeniu skazanego (art. 231 L. 1), wstrzymuje wykonanie kary pozbawienia wolności.

Art. 234. Wznowienie postępowania z urzędu dopuszczalne jest pod warunkiem, że od chwili popełnienia przestępstwa nie upłynął czasokres jego przedawnienia (art. 40).

Art. 235. Do przyzwalania na wznowienie postępowania w sprawach, rozstrzygniętych prawomocnie przez władzę skarbową, powołany jest Minister Skarbu.

Art. 236. W sprawach, rozstrzygniętych przez sądy, dopuszczalne jest wznowienie postępowania wyłącznie na zasadach, zawartych w przepisach powszechnego postępowania karnego. Przepis art. 231 L. 3 i art. 232 ma jednak zastosowanie również w postępowaniu sądowem.

Postanowienia końcowe.

Art. 237. Ustawę niniejszą stosuje się również do przestępstw, popełnionych przed jej wejściem w życie.

Przepis ten nie ma zastosowania do spraw, w chwili wejścia w życie tej ustawy już umorzonych lub rozstrzygniętych, choćby tylko w I instancji; sprawy takie traktuje się wedle przepisów dotychczas obowiązujących, co jednak nie ma zastosowania do wznowienia.

Art. 238. Na obszarze mocy obowiązującej kodeksu karnego z r. 1871 zamiast aresztu ponad 6 tygodni należy wymierzać karę więzienia.

Na obszarze mocy obowiązującej ust. karnej z r. 1852 należy wymierzać zamiast więzienia areszt ścisły. Na tym obszarze można wnieść odwołanie od wyroku sądu powiatowego z powodu orzeczenia o karze niezależnie od ograniczeń, przewidzianych w § 283 ustawy postępowania karnego z r. 1873.

Art. 239. Z chwilą wejścia w życie tej ustawy tracą moc obowiązującą:

1) austrjacka ustawa karna skarbowa z dnia 11 lipca 1835 r. (Zbiór ustaw politycznych tom 63 Nr. 112).

2) postanowienie skarbowo-karne ustaw rosyjskich, zawarte w tomie V i VI Zbioru Praw rosyjskich, dot. naruszenia ustaw, określonych w art. 1 niniejszej ustawy.

3) pruska ustawa z dnia 26 lipca 1897 r. o postępowaniu karnem administracyjnem w sprawach celnych i podatków pośrednich (Zbiór Ustaw str. 237),

4) część III obowiązującej na górnośląskiej części województwa śląskiego ustawy niemieckiej z dnia 13 grudnia 1919 r. (Dz. Ustaw Rzeszy str. 1993), o ile zawarte w niej postanowienia dotyczą naruszenia ustaw, określonych w art. 1 niniejszej ustawy,

5) wszelkie postanowienia karne tych wszystkich ustaw względnie rozporządzeń, których naruszenia podlegają niniejszej ustawie stosownie do art. 1 niniejszej ustawy, wreszcie także

6) inne, choćby powyżej wymienione, przepisy karne skarbowe, dotyczące przedmiotów, unormowanych niniejszą ustawą

Art. 240. Ministra Skarbu upoważnia się do wydania jednolitych przepisów, wedle jakich przyznawane być mają nagrody osobom, przyczyniającym się do wykrywania przestępstw, podlegających niniejszej ustawie. Z chwilą wprowadzenia tych przepisów traci moc obowiązującą ustawa z dnia 26 września 1922 r. o przyznawaniu nagród za zwalczanie przemytnictwa (Dz. U. R. P. Nr. 104 poz. 950).

Art. 241. Wykonanie tej ustawy porucza się Ministrom: Skarbu i Sprawiedliwości.

Art. 242. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1. I. 1927 r. i obowiązuje na całym ob. Rzplitej.

Zastosowanie przepisów tej ustawy należy również do autonomicznych władz województwa śląskiego. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu i Sprawiedliwości określi te zmiany w przepisach niniejszej ustawy, dot. właściwości i toku postępowania karno-administracyjnego, które mogą być konieczne ze względu na odrębność ustroju władz skarbowych województwa śląskiego. Do czasu zaprowadzenia w tem województwie autonomicznych władz skarbowych przepisy niniejszej ustawy stosują bez zmiany istniejące na tym obszarze władze skarbowe.

Prezydent Rzeczypospolitej: I. Mościcki.

Prezes Rady Ministrów: J. Piłsudski.

Minister Skarbu: G. Czechowicz.

Minister Sprawiedliwości: A. Meysztowicz.

79.
Uchwały Sejmiku Powiatowego powiatu morskiego z dnia 24. III. 1927 r.

Zgodnie z § 125 ordynacji powiatowej z dnia 13. XII. 1872 r. podaję niniejszem do publicznej wiadomości uchwały, powzięte przez Sejmik Powiatowy powiatu morskiego w dniu 24. III. 1927 r.

1) Zamknięcie kasowe Powiatowej Kasy Komunalnej za rok 1926.

Sejmik Powiatowy przyjmuje do wiadomości zamknięcie kasowe Powiatowej Kasy Komunalnej za rok 1926 kończące się po stronie dochodów kwotą 248 231,47 zł, po stronie rozchodów kwotą 247 164,40 zł oraz pozostałościami 1 067,07 zł i resztami 60 607,91 zł i postanawia wypłacić z pozostałości 1000,— zł jako jednorazową subwencję Lidze Obrony Powietrznej Państwa, przyznanej uchwałą Sejmiku Powiatowego w posiedzeniu z dnia 10. II. 1927 r., a resztę w kwocie 67,07 zł wstawić do budżetu jako dochód na rok 1928/29, a wykazane reszty pod „ma być dochód" do budżetu na I. kwartał 1927 r. Sejmik zatwierdza przekroczenia budżetu, które uznał za konieczne,

pod rozdziałem C tyt. 1 § 5 w kwocie 3 396 zł
„ „ H „ 1 § 1 „ „ 0,49 „

Sejmik udziela absolutorjum Wydziału Powiatowemu i Kasie Komunalnej pod warunkiem, że komisja, składająca się z pp. Jana Miłosza, Leona Klebby i Jana Abrahama, znajdzie książki w porządku.

2) Bilans Powiatowej Kasy Oszczędności za rok 1926.

Sejmik Powiatowy przyjmuje do wiadomości bilans Powiatowej Kasy Oszczędności za rok 1926, kończący się czystym zyskiem 13 177,50 zł, udziela absolutorjum Wydziałowi Powiatowemu, Kuratorjum Powiatowej Kasy Oszczędności i Kasie i postanawia przekazać czysty zysk do funduszu rezerwowego.

3) Ustalenie budżetu powiatowego na rok 1927/28.

Sejmik Powiatowy ustala budżet Związku Komunalnego powiatu morskiego na rok 1927/28, obejmujący okres obrachunkowy od 1. IV. 1927 r. do 31 marca 1928 r. kończący się po stronie rozchodów zwyczajnych kwotą 305 181,75 zł, po stronie dochodów zwyczajnych kwotą 330 181,75 zł oraz po stronie rozchodów nadzwyczajnych kwotą 120 000,— zł i po stronie dochodów nadzwyczajnych kwotą 95 000— zł — na ogólną kwotę 425 181,75 zł. Upoważnia się Wydział Powiatowy do przenoszenia — w razie potrzebie kredytów z pozycji na pozycję jedynie w granicach paragrafu i to tylko w wydatkach rzeczowych. Sejmik stwierdza, że budżet na rok 1927/28 wyłożony został w czasie od 12. III. do 18. III. 1924 r. w biurze Wydziału Powiatowego do publicznego wglądu, co ogłoszono w Orędowniku Urzędowym powiatu morskiego z dnia 9. III. 1927 r. Nr. 9 poz. 48 i że sprzeciwy żadne nie wpłynęły. Na pokrycie budżetu tego pobierze się dodatku do państw. podatków: gruntowego, przemysłowego, względnie obrotowego, dochodowego od patentów akcyzowych oraz specjalną opłatę drogową opartą na specjalnym statucie i wszelkie podatki samoistne zawarte w budżecie. Co do dodatków do państw. podatków: gruntowego, przemysłowego wzgl. obrotowego oraz dochodowego załącza się do protokółu niniejszego osobne szczegółowe uchwały. Budżet na rok 1927/28 oraz pokrycie tegoż uchwalił Sejmik Powiatowy jednogłośnie.

A. Uchwała w sprawie dodatków komunalnych do państwowego podatku gruntowego.

Na zasadzie art. 2, 3 i 24 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. Ust. R. P. nr. 94, poz. 747) i na podstawie art. 14 ustawy z dnia 15 czerwca 1923 r., w przedmiocie niektórych podatków budynkowych (Dz. U. R. P. nr. 65, poz. 505) należy pobierać w czasie od 1. IV. 1927 do 31. III. 1928 r. następujące dodatki komunalne do państw. podatków:

Dodatek komunalny do podatków państwowych od gruntów położonych w obszarze gmin wiejskich powiatu morskiego w wysokości 50% — 10% — 60%, zaś na obszarach dworskich pow. morskiego w wysokości 90% — 10% — 100%, ustalonej w artykule 1, 2 i 3 ustawy z dnia 15 czerwca 1923 r. (Dz. Ust. R. P. nr. 65, poz. 505)

Zaś w myśl art. 4 ustępu 7 powyższej ustawy do podatków państwowych od gruntów, położonych na obszarze gmin miejskich Puck i Gdynia dodatek komunalny w wysokości 20% ustalonej w artykule 1, 2 i 3 ustawy z dnia 15 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. nr. 65, poz. 505).

W razie zmiany obecnie obowiązujących ustaw w roku budżetowym 1927/28 uchwala Sejmik Powiatowy pobierać bez specjalnej uchwały te najwyższe dodatki komunalne do państwowego podatku dochodowego jakie nowa ustawa wprowadzi.

Nieuiszczone w terminach podatki ściągnięte będą w drodze przymusowej z doliczeniem odsetek i kar za zwłokę i kosztów egzekucyjnych według postanowień, zawartych w ustawie z dnia 31. 7. 24 r. (Dz. U. R. P. nr. 73/721.

Powyższe obowiązuje po ogłoszeniu w Orędowniku Urzędowym powiatu morskiego.

B. Uchwała w sprawie poboru dodatków komunalnych do państwowego podatku przemysłowego i obrotowego.

Na zasadzie art. 8 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. nr. 94/747) należy pobierać za czas od 1. VI. 1927 do 31. 3. 1928 r. następujące dodatki komunalne do państwowego podatku przemysłowego:

a) Dodatek komunalny do państwowego podatku przemysłowego i obrotowego w myśl art. 8 ustawy o tymczasowem finansów komunalnych z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. nr. 94/747) z zastosowaniem art. 119 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. nr. 79/55) w postaci podatku od obrotu w wysokości 1/4 części tego podatku, ustalonego przez państwowe organa wymiarowe,

b) nadto od wszystkich przedsiębiorstw i zajęć w wysokości 30% każdocześnie przez Państwo pobieranej ceny świadectw przemysłowych kart rejestracyjnych.

Podział dodatków pomiędzy samorządem wojewódzkim, powiatowym związkiem komunalnym a gminami wiejskiemi nastąpi zgodnie z postanowieniem art. 8 ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych.

W razie zmiany obecnie obowiązujących ustaw w roku budżetowym 1927/28 uchwala Sejmik Powiatowy pobierać, bez specjalnej uchwały te najwyższe dodatki komunalne do państwowego podatku przemysłowego, jakie nowa ustawa wprowadzi.

Powyższe obowiązuje po ogłoszeniu w Orędowniku Urzędowym powiatu morskiego.

C. Uchwała w sprawie poboru dodatków komunalnych do państwowego podatku dochodowego.

Na zasadzie art. 9 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94/747) należy pobierać w czasie od 1. 4. 1927 do 31. 3. 1928 r. następujące dodatki komunalne do państwowego podatku dochodowego:

Dodatek komunalny do państwowego podatku dochodowego w myśl art. 9 ustawy o tymcz. uregul. finansów komunalnych jak i § 6 rozp. II. Min. Spraw Wewn. z dnia 18. 3. 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 31/317) z zastosowaniem art. 24 ustawy o państw. podatku dochodowym, podanej do wiadomości rozp. Min. Skarbu z dnia 30. IV. 1925 r. (Dz. U. R. P. nr. 58/411) w wysokości:

a) 4% od dochodu . . 1 500—24 000 zł
4½% ponad dochód . 24 000—88 000 zł
5% od dochodu . . 88 000— zł
ustalonego przez państwowe władze wymiarowe,

b) z pobieranych dochodów z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę 3% wypłaconego wynagrodzenia podlegającego państwowemu podatkowi dochodowemu, poczynając od 15 stopnia skali podanej w art. 111 wyżej wymienionej ustawy.

W razie zmiany obecnie obowiązujących ustaw w roku budżetowym 1927/28 uchwala Sejmik Powiatowy pobierać bez specjalnej uchwały te najwyższe dodatki komunalne do państw. podatku dochodowego jakie nowa ustawa wprowadzi.

Nieuiszczone w terminach podatki ściągnięte będą w drodze przymusowej z doliczeniem odsetek i kar za zwłokę i kosztów egzekucyjnych według postanowień, zawartych w ustawie z dnia 31. VII. 1924 r. (Dz. U. R. P. nr. 73/721).

Powyższe obowiązuje po ogłoszeniu w Orędowniku Urzędowym powiatu morskiego.

4) Statut o specjalnej opłacie drogowej na rok 1927/28.

Sejmik Powiatowy przyjmuje jednogłośnie przedłożony przez Wydział Powiatowy statut o specjalnej opłacie drogowej. — (Statut ten zostanie ogłoszony w Orędowniku Urzędowym powiatu morskiego po zatwierdzeniu go przez władzę nadzorczą).

5. Statut o podatku od prawa polowania, wykonywanego w obszarach dworskich.

Sejmik Powiatowy przyjmuje jednogłośnie przedłożony przez Wydział Powiatowy statut o podatku od prawa polowania, wykonywanego w obszarach dworskich. (Statut ten zostanie ogłoszony w Orędowniku Urzędowym powiatu morskiego po zatwierdzeniu go przez władzę nadzorczą).

6. Statut etatów stanowisk służbowych dla pracowników samorządu powiatowego powiatu morskiego.

Sejmik Powiatowy przyjmuje jednogłośnie przedłożony przez Wydział Powiatowy statut etatów stanowisk służbowych dla pracowników samorządu powiatowego powiatu morskiego. (Statut ten zostanie ogłoszony w Orędowniku Urzędowym powiatu morskiego po zatwierdzeniu go przez władzę nadzorczą).

7. Ustalenie budżetu Powiatowej Kasy Oszczędności na rok 1927/28.

Sejmik Powiatowy uchwala jednogłośnie budżet Powiatowej Kasy Oszczędności na rok 1927 kończący się w dochodzie i rozchodzie kwotą 55.355,54 zł.

8. Sprawozdanie administracyjne Wydziału Powiatowego za rok 1926.

Sejmik Powiatowy przyjął do wiadomości sprawozdanie z działalności Powiatowego Związku Komunalnego b. powiatu puckiego za rok 1926.

9. Dodatek komunalny dla zastępcy Przewodniczącego Wydziału Powiatowego.

Sejmik Powiatowy uchwala jednogłośnie dodatek dla zastępcy przewodniczącego Wydziału Powiatowego w ramach § 22 rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30. XII. 1924 r. (Dz. Ustaw Nr. 118 poz. 1073). Odnośną kwotę wstawiono do budżetu na rok 1927/28.

Puck, dnia 2. 4. 1927 r.

Przewodniczący Wydziału Powiatowego
w z. Bała.

80.

Ogłoszenie o powołaniu szeregowych rezerwy na ćwiczenia wojskowe w r. 1927.

1.

Na zasadzie rozkazu Ministra Spraw Wojskowych z dnia 15. 3. 27 r. wydanego na mocy art. 70 ustawy o powszechnym obowiązku służby wojskowej z 23. IV. 1924 r., zostają powołani w roku bieżącym;

a) na 4 tygodniowe ćwiczenia wojskowe podoficerowie i szeregowcy rezerwy roczników:

R. 1902 z piechoty (za wyjątkiem nadkontygensowych niewyszkolonych) czołgów i łączności,

R. 1900 i 1899 z wszystkich rodzajów broni i służb (z wyjątkiem marynarki wojennej), którzy z jakichkolwiek powodów nie odbyli ustawowych ćwiczeń w roku 1925 i w r. 1926,

R. 1898, 1891 i 1890 tylko podoficerowie z wszystkich rodzajów broni i służb, z wyjątkiem marynarki wojennej.

R. 1903, 1902 i 1901 podoficerowie i szeregowcy w lotnictwie (tylko personel latający, piloci i strzelcy lotn.) oraz w balonach tylko szykowacze,

b) na 3 tygodniowe ćwiczenia wojskowe podoficerowie i szeregowcy.

R. 1898, 1897 i 1896 w lotnictwie (tylko personel latający, piloci i strzelcy lotn.), oraz w balonach tylko szykowacze.

2.

Sposób stawienia się powołanych na ćwiczenia.

Szeregowi rezerwy, objęci powyższym rozkazem o powołaniu na ćwiczenia wojskowe w rb. otrzymują od Powiatowego Komendanta Uzupełnień imienną kartę powołania z wyznaczeniem formacji i terminu stawiennictwa.

Powołani na ćwiczenia szeregowi rezerwy, winni się udać najkrótszą drogą do formacji wojskowej wymienionej w imiennej karcie powołania.

W razie konieczności przejazdu koleją — użyć należy do tego celu dołączony do karty powołania bilet III klasy dla pociągów osobowych, który jest ważny do przejazdu tylko łącznie z kartą powołania.

Kartę powołania należy oddać w formacji wojskowej.

Rezerwista obowiązany jest przynieść z sobą i przedstawić d-cy formacji swoją książeczkę wojskową wraz z kartą mob.

3.

Zwolnienia ulgi względnie odroczenia.

I. Zwolnieni od ćwiczeń rezerwy są: osoby wyłączone od spełnienia obowiązkowej służby wojsk. decyzją właściwej władzy wojsk. na mocy art. 8 ustawy o powsz. ob. sł. wojsk.

II. Odroczenie ćwiczeń rez. do roku 1928 otrzymują:

a) rezerwiści posiadający niebieskie karty mobilizacyjne,

b) funkcjonarjusze pol. państw. i pol. województwa śląskiego,

c) na podstawie zaświadczeń i wniosków właściwych dyrekcyj kol.

1) kandydaci kolejowi, kształcący się na kursach służby eksploatacyjnej przy dyrekcjach kol. państw. w Warszawie, Lwowie i Gdańsku,

2) naczelnicy (zawiadowcy) stacyj, kierownicy ruchu, telegrafiści maszyniści, pomocnicy maszynistów i wszyscy inni funkc. kolei państwowych.

III. Odroczenie od ćwiczeń do następnego turnusu wzgl. do następnego roku mogą otrzymać:

a) przebywający, na podstawie zezwoleń władz wojskowych, zagranicą, albo ci, którzy otrzymali pozwolenie na wyjazd zagranicę,

b) odbywający karę pozbawienia wolności w więzieniu, domy poprawy lub twierdzy, oraz przebywający w areszcie śledczym,

c) szeregowi rez., którzy w br., lub w ubiegłym ukończyli ustawową służbę czynną i zostali przeniesieni do rezerwy, albo stale urlopowani.

4.

Przesunięcie okresu odbycia ćwiczenia na turnus następny tego samego roku kalendarzowego.

Szeregowi rezerwy, którzy otrzymają kartę powołania, a którzy z ważnych powodów wymienionych w § 487 względnie w 470 i 473 rozporządzenia do ustawy o powszechnym obowiązku służby wojskowej, następnie, którzy ze względu na śmierć lub nieszczęście w rodzinie lub z innych nadzwyczajnych powodów pragnęliby uzyskać przesunięcie okresu odbycia ćwiczeń na termin późniejszy, niż ten, który wyznaczony im został w karcie powołania, mogą wnieść do tej P. K. U., która wystawiła kartę powołania, odpowiednie umotywowaną i udokumentowaną i należycie ostemplowaną prośbę najpóźniej na dwa tygodnie przed terminem stawiennictwa, wymienionym w karcie powołania.

Do próśb tych nie należy dołączyć kart powołania. Na odnośne rozstrzygnięcia P. K. U. może być wnoszone odwołanie w drodze przez P. K. U. do właściwego Dcy O. K.

Jeżeli powołany na ćwiczenia na skutek wniesionej prośby wzgl. odwołania się do Dcy O. K. nie otrzyma odroczenia przed terminem stawiennictwa, oznaczonym w karcie powołania — winien bezwzględnie stawić się na ćwiczenia w terminie wyznaczonym w karcie powołania.

Władze państwowe, samorządowe, instytucje społeczne pracujące dla wojska mogą zgodnie z § 489 rozp. wykonawczego do ustawy o powszechnym obowiązku służby wojskowej wystąpić z urzędu o odroczenie ćwiczeń powołanych kartami imiennemi funkcjonarjuszy na termin późniejszy — wnosząc reklamację do właściwych P. K. U. tylko odnośnie tych pracowników, których ze względu na tok służby nie będą mogli zastąpić innymi w czasie trwania ćwiczeń.

5.

Postanowienia karne.

Szeregowi rezerwy, którzy z własnej winy spóźnią się na ćwiczenia i stawią się w formacji po terminie, wyznaczonym im w kartach powołania, będą pociągnięci — zależnie od okoliczności, do odpowiedzialności dyscyplinarnej lub karnej za niewypełnienie rozkazu powołującego ich do służby wojskowej w terminie nakazanym.

Szeregowi rezerwy winni niestawienia się na ćwiczenia wojskowe mimo wezwania rozkazem im doręczonym albo ogłoszonym, będą doprowadzeni przymusowo i pociągnięci do odpowiedzialności karnej stosownie do postanowień według § 92/113 Kodeksu Karnego Wojskowego, o ile nie ulegną karze za dezercję.

6.

Obowiązek zameldowania ostatniej zmiany adresu, miejsca zamieszkania, lub pobytu.

Na podstawie art. 73 ustęp 2 ustawy o powszechnym obowiązku służby wojskowej z dnia 23. V. 1924 r. wzywa się tych wszystkich z pośród rezerwistów, objętych rozkazem o powołaniu na cwiczenia wojsk. w roku bieżącym, którzy:

a) nie mają kart mobilizacyjnych oraz tych, którzy
b) nie mają w książeczce wojskowej potwierdzenia zgłoszenia w właściwym urzędzie gminnym względnie meldunkowym ostatnio dokonanej zmiany adresu, aby zgłosili się pisemnie lub osobiście bezzwłocznie w najbliższym urzędzie gminnym względnie meldunkowym, celem ustalenia ich adresu.

Zgłoszenie się tych rezerwistów leży w ich własnym tnteresie, gdyż w razie nieustalenia ich miejsca zamieszkania lub pobytu z powodu niedopełnienia przez nich ustawowego obowiązku meldowania się, ulega zależnie od ustalonych przez władze administracyjne okoliczności, zgodnie z art. 87 ustawy o powszechnym obowiązku służby wojskowej, karze grzywny do 500 złotych lub karze aresztu dó 6-ciu tygodni albo też obu tym karom łącznie.

Dowódca Okręgu Korpusu Nr. VIII.
(—) Leon Berbecki,
Generał Dywizji.

Podając ogłoszenie powyższe do wiadomości powszechnej zarządzam aby pp. Sołtysi i przełożeni obszarów dworskich zawiadomili o powyższem w sposób dotychczas praktykowany ludność, zamieszkałą w obrębie ich gmin.

Puck, dnia 6. 4. 1927 r.

Starosta: w z. Bała.

Odpowiedzialny redaktor: Przewodniczący Wydziału Powiatowego. Drukiem „Gazety Kaszubskiej" w Wejherowie.